

A Három B. Testvér

Mi, hárman, testvérek a Városligetben, az 1960-as években. Balról jobbra: én, Pali és Bözsi. Amikor hazajöttem, volt az uramnak egy kis cége, úgy hívták, Mateosz [A férj valószínűleg a MATEOSZ tagjaként fuvarozott. A MATEOSZ -- Magyar Teherautó-fuvarozók Országos Központi Szövetkezete -- 1933-ban alakult meg. -- A szerk.]. Egy társa is volt, szállítással foglalkoztak. Volt egy taxi meg egy teherautó -- nem volt jó egyik se -- és sofőr mindkettőre. És volt egy kis Topolinója. 1948-ban mindent államosítottak. A férjem üzemmérnök lett a Gábor Áron Vasöntödében. Könnyen talált állást, s keresett annyit, hogy nem nélkülöztünk. Föl tudtuk nevelni a gyerekeinket. Annyira buzgó és annyira szorgalmas volt, egész élete a munka volt, mint ahogy a lányomnak is. Ő örökölte. Az uram már az első időben belépett a pártba, nem is lehetett másként egy munkahelyen. Természetes dolog volt. De még 1956 előtt kirúgták, mert osztályidegen volt. Úgyhogy ezt megúsztuk. Örültünk is neki. De nagyon haragudott ránk a bátyám is, meg a nővérem is, hogy mi milyen kívülállók vagyunk. A későbbiekben aztán meggyőződtek róla, hogy bizony, ezt jól tettük. Én nem voltam állásban, a gyerekeket neveltem. Államosítás után itt voltunk egy fizetéssel. Rengeteg volt a rezsi, a lakás nagy, fizetni kellett. Kevés volt minderre a pénzünk, valamit találnom kellett, amit itthon tudok csinálni. Két hét alatt kitanultam a táskavarrást. Éjszaka csináltam, reggel kimentem ide a piacra, és egy óra alatt eladtam. De feljöttek az alattunk lakók, hogy zavarok, éjjel lárma van. Aztán vettem kendőket fillérekért. Mondták, az kevés, amit itt a piacon eladhatok, menjek el vidékre is, mert ott érdekes az ilyesmi. Fogtam három bőröndöt, és mentem. Van egy munkakönyvem, amiben benne van, hogy kendőfestő kisiparos vagyok. De nem én csináltam, nem is tudtam volna. Vettem. Följelentettek, hogy árusítok, amire nincs engedélyem, iparengedélyem van, de nem én csinálom. Naponta jöttek ellenőrizni. Úgyhogy egész egyszerűen azt mondtam, elég, én ezt nem bírom idegekkel. 1958-ban abbahagytam. 1970-ben rábeszéltek, hogy az IBUSZ-nak adjak ki egy szobát, hivatalosan. Mondták, érdemes csak külföldieket fogadni. A nyelvtudásom sokat segített, bár nem beszélek jól németül, megértettük egymást. Jöttek-mentek a vendégek. Volt, aki egy napig volt, volt, aki egy hétig, összevissza, nem volt könnyű dolog, de másképpen nem tudtam volna megélni. De ez se számított bele a nyugdíjba.